

Πικρός ἄγγελος

Με βάση τον μύθο του Αισώπου *Τοξότης και λέων*

Χάρις Κανάκη

Γυμνάσιο Ακροπόλεως,
Τμήμα Β1

Υπεύθυνη εκπαιδευτικός:
Φωτεινή Θεοδούλου

Με μια μόνο συνεδρίαση κρατών μπορεί να χαλάσει ο κόσμος; Τα κράτη; Οι άνθρωποι;

Ναι. Γιατί μέσα σε μόνο μία συνεδρίαση, αν ειπωθεί αυτή η μία κουβέντα, θα είναι η βενζίνη που θ' ανάψει τα στόματα και τις πράξεις των υπολοίπων ίδιοι με σπίρτα. Ναι. Γιατί, όταν ηχήσουν οι πρώτες σειρήνες πολέμου, δεν σκέφτεσαι αν είναι αλήθεια

ή ψέμα, μόνο πώς θ' αντιδράσεις. Γιατί μπορείς να προβλέψεις *ἐκ τῆς ἀρχῆς τὸ τέλος...* Και φυσικά, το πρώτο ένστικτο που σου κτυπάει το καμπανάκι είναι της επιβίωσης, *ἑαυτοὺς περισώζειν*. Είναι αυτή η απεγνωσμένη ανάγκη να ζήσεις μέχρι τα γηρατειά. Τότε που θα 'χεις συμφιλιωθεί με την ιδέα του τέλους. Γιατί, δεν ξέρεις πώς είναι να χτυπάει ο χάρος νωρίς την πόρτα, παρά μόνο αν το ζήσεις ο ίδιος. Αν δεν ζήσεις ο ίδιος τον πόλεμο με τον εσωτερικό εαυτό σου και το έμφυτο ένστικτο της ανάγκης για επιβίωση. Είναι η στιγμή που πρέπει να θυσιάσεις για κάτι μεγαλύτερο απ' τον εαυτό σου, κι όμως, ο εγωισμός σου σε τραβάει πίσω κι έρχεται σε σύγκρουση με την κρίση σου. Στο τέλος, όμως, νικά η λογική, γίνεσαι κι εσύ πιόνι στο παιχνίδι τους και θα θυσιάσεις, για να μην πεθάνουν αυτοί που κινούν τα νήματα.

Έτσι, με μια μόνο λέξη, χιλιάδες στρατιώτες βάζουν τη στολή τους και γεμίζουν τα πολυβόλα. Με μια μόνο λέξη οι μανάδες αποχαιρετούν τα παιδιά τους. Με μια μόνο λέξη, παίρνεις θέση στον πόλεμο. Κι έτσι και τώρα. Δυο μόνο φράσεις βενζίνης και μια μικρή σπίθα των σπירתων δημιούργησε την έκρηξη μεταξύ των κρατών. Οι δυνατοί προκαλούν τις εκρήξεις και τα πιόνια καλούνται να τις κατευνάσουν με οποιονδήποτε τρόπο θεωρούν πως πρέπει να γίνει.

Το Πεδινό στρατόπεδο βοήθησε στην έκρηξη. Θίχτηκε η αξιοπρέπεια του. Και τώρα, με μια μόνο λέξη, χιλιάδες στρατιώτες προετοιμάζονται για το πεδίο της μάχης.

Κι ο στρατιώτης μας πρέπει να πάει. Ετοιμαζόταν από το πρωί. Κι είναι και δυο μέτρα παλικάρι, που λέμε. Καστανά μαλλιά με σταρένιο δέρμα. Ίδιο χρώμα με τα στάχυα που θερίζει κάθε καλοκαίρι η οικογένειά του. Όχι όποιο κι όποιο χρώμα, αλλά το χρώμα του ίδιου τους του ιδρώτα και της υπομονής. Τα μάτια του μελιά. Κι είναι έντονα, καθηλωτικά! Είναι τα μάτια που ποτέ δεν θα σου πουν ψέματα, ποτέ δεν θα σε πληγώσουν. Ένας άξιος και ειλικρινής στρατιώτης. Που μόλις πριν από λίγες μέρες ενηλικιώθηκε.

Κατηγορία Α': Διήγημα

ΕΠΑΙΝΟΣ

Και τώρα, ντυμένος με την πρασινόχρωμη στολή του, τις μαύρες μπότες του και το αποφασιστικό του βλέμμα, ετοιμάζεται, πιστός στρατιώτης, να υπηρετήσει την πατρίδα. Αν και δεν ξέρει τι τον περιμένει...

- Πρέπει να πάω, μάνα.

Στέκεται ντυμένος όπως είναι με τη στολή του μπροστά στην πόρτα, για να πει το τελικό αντίο.

- Μην πας παιδί μου... Είναι κακό κι άσχημο πράγμα ο πόλεμος...

Ξέρει όμως πως δεν θα τον πείσει. Γιατί, κι ο ίδιος να μην ήθελε να πάει, δικιά του είναι η απόφαση; Οι ισχυροί διατάξανε, οι στρατιώτες θα πράξουνε. Τα πiónια της ιστορίας.

- Έχουν όπλα, παιδί μου... Πολλά όπλα. Και άντρες, πολλούς άντρες... Είναι σκληροί οι Βουνίσιοι, παιδί μου!

- Θα πάω, μάνα. Κι εμείς έχουμε όπλα. Και άντρες έχουμε, και σκληροί είμαστε. Σκληρότεροι. Και τώρα, αντίο.

Και μ' έναν γδούπο έκλεισε την πόρτα πίσω του.

Οι Βουνίσιοι είναι αποφασισμένοι. Σαν έμπειροι τοξότες. Σκληρά πiónια. Ντυμένα με τη στολή τους, ίδια άψυχα ρομπότ. Λες και δεν έχουν αισθήματα. Ούτε άποψη, για το τι πάνε να κάνουνε. Εσείς διατάζετε κι εμείς εκτελούμε. Έτσι και τώρα. Βαδίζουν ρυθμικά ο ένας δίπλα και πίσω από τον άλλο, απαθείς. Βυθίζουν τις μπότες τους στη λάσπη. Ο αγέρας τούς μαστιγώνει τα πρόσωπα, τους παγώνει την ανάσα· τους παγώνει το βλέμμα. Είναι κι εκείνοι πiónια σ' αυτό το παιχνίδι.

Κι έρχονται πρόσωπο με πρόσωπο τα δυο στρατόπεδα. Σε λίγο θ' ακουστεί ο πρώτος μοιραίος πυροβολισμός έναρξης, ο πρώτος *ἄγγελος* θανάτου. Κι ας νικήσει ο καλύτερος... ή μάλλον ο πιο ανελέητος και βίαιος.

Οι Πεδινόι γενναία στέκονται. Τα μάτια τους πετούν σπίθες μίσους και αποφασιστικότητας. Φωνάζουν. Τους προκαλούν *πρός μάχην*.

Και τότε είναι που οι πρώτες τουφεκίες ανταλλάσσονται. Απανωτά μπαμ και μπουμ ακούγονται σε όλη την ενδιάμεση έκταση. Κανένα έλεος. Καμία εξαίρεση. Μόνο πόλεμος. Και η μια μετά την άλλη σειρά στρατιωτών να παραδίνεται στις σφαίρες.

Μια μόνο σφαίρα αρκούσε. Μια μόνο σφαίρα κτύπησε και τραυμάτισε τον στρατιώτη μας. Και καθώς σωριαζόταν χάρμω, μια φωνή άκουσε να φωνάζει:

- Θάρρος! Μην εγκαταλείπεις!

Οὐδαμῶς με πλανήσεις, σκέφτηκε ο στρατιώτης μας. Πόσο δίκιο είχε η μάνα του... Τα όπλα δεν είναι καλό πράγμα.

Κατηγορία Α': Διήγημα

ΕΠΙΛΟΓΗ

Μέσα σε μια μικρή παύση πυρός, είδαν τον στρατιώτη μας κατάχαμα. Έψαχναν φορέιο να τον βάλουν, στοιχεία, συγγενείς να ειδοποιήσουν.

Όταν ξύπνησε στα χέρια της γριάς μητέρας του, τίποτα δεν βάσταζε η καρδιά του να πει. Μόνο το σώμα του τα 'λεγε όλα! Τον φόβο αντικατόπτριζαν οι κόρες των ματιών του. Το μίσος τα χείλη του, σφιγμένα με δύναμη. Τον πόνο το μοιρασμένο στα δυο κορμί του. Κι όμως, δεν μπορούσε να το κρατήσει άλλο μέσα του! Δεν μπορούσε. Ξέσπασε!

- Πεθαίνουν, μάνα! Με μια βολή πεθαίνουν! Το αίμα ξεδιψάει τη γη, μάνα!

Τρέμει: δάκρυα κυλούν στα μάγουλά του.

- Δεν θάβονται, μάνα! Σωριάζονται και θάβονται με σφαίρες!

Μα η μόνη απάντηση είναι μια κίνηση του κεφαλιού, σαν συγκατάβαση, σαν συμπόνια. Τι να του πει; Ξέρει, δεν είναι καλό πράγμα ο πόλεμος.

- Είναι μόνοι, μάνα! Όλοι είμαστε άνθρωποι. Κι όμως, έχουμε όλοι όπλα, μάνα!

Και τότε αποφασίζει να μιλήσει στον γιό της, μάλλον, για τελευταία φορά.

- Ναι, παιδί μου. Είμαστε άνθρωποι, έχουμε όπλα, πεθαίνουμε... Κάνε κουράγιο, παιδί μου...

Και με τα δάκρυα να κυλούν από τα μάτια του, τον πόνο και τον φόβο να υποχωρούν από το σώμα και την ψυχή του, κούνησε καταφατικά το κεφάλι του.

- Δεν είναι καλό πράγμα ο πόλεμος, μάνα...

Και αυτά ήταν τα τελευταία του λόγια. Τα τελευταία του λόγια πριν κλείσει για πάντα τα μάτια στη ζωή. Πριν δώσει την συγκατάθεσή του στη σκέψη και την ψυχή του ν' αφεθούν ελεύθερα, χωρίς να τα δεσμεύει το κατασπαραγμένο απ' τις σφαίρες κορμί του. Κι είχε δίκιο για όλα. Γιατί, όταν τα όπλα του ανθρώπου εκδηλώνουν τόση κακία σαν **άγγελοι πικροί**, πόση άραγε κακία να κρύβει ο ίδιος άνθρωπος στην καρδιά του!

